

9 — Raspad

„Ostavi te pilule. Imam nešto bolje za našu bolest.“

Profesor ustade od stola povodeći se. Drveni pod je ječao dok se Sotir, sin Božinov, vukao preko sobe. Iz najniže fioke u prastarom kredencu izvadi nešto nalik na sasušeni vrganj. Odlomi jedan zalogaj i pruži ga visokom, žilavom starcu koji je ležao lenjo izvaljen na otrcanom crvenom trosedu.

„Evo ti. Izbljuvaćeš se za tren, preporodićeš se za dva trena.“ S tim rečima odlomi i sebi zalogaj i poče da mljacka.

Vojvoda Gojak Milunović, zapovednik krstarice Jaril, nije hteo da zna kakav to lek protiv mamurluka dobija. Nekada je bilo najbolje ne razmišljati previše o savetima njegovog pobratima već ih odmah sprovesti u delo. Udahnuo je punim plućima, ubacio sparušeni komad ‘vrgnja’ u čeljust, sastavio vilice pet-šest puta i progutao. Sve je bilo kao što je Sotir prerekao. Nije stigao ni da ustane, izrigao se po podu. Naučnikovi kućni roboti sredili su nered.

Kada se prethodnog dana, bez obavezne pratnje, kapsulom spustio na zaravan ispred brvnare, profesor ga je odmah sproveo u vinski podrum. Od njihovog poslednjeg viđenja (što znači od Sotirovog poslednjeg viđenja sa bilo kim) proteklo je pet godina, osam meseci i jedan dan. Odmah su se napili kao budale. Sem oživljavanja starih uspomena i urlanja pohotnih pesmica, vojvoda se malo čega sećao. A sada je i taj lakši deo susreta bio završen.

„Sedi za sto“, reče Sotir kada se vratio iz podruma. U desnici je nosio ogroman vrč, u levoj ruci je za ručke uhvatio dve drvene krigle.

„Uhh...ti si lud, svega mi. Zar sam četiri rata izgurao da bi me u sedamdeset trećoj ubila medovina?“

„Nije medovina, već hladno pivo. Ne laži da ne možeš. Sedaj.“

Začudo, kada je počeo da ustaje osetio se iznenađujuće lako i živahno. Sotir se lukavo nasmeši.

„Biljke su čudo. Zato sam ovde sebe prognao. Verovatno su ti rekli da na Bujnu nema životinja.“

„Da, rekli su mi.“

Možda je izgledao kao jurodivi pustinjač, ali Sotir Božinović je još uvek bio neka vrsta poluboga u očima većine naučnika matičnog sveta. Onda je, na vrhuncu slave, zapanjio javnost. Obznanio je da se povlači, prepustivši pismenom odlukom upravljanje svim započetim projektima timu naučnika sa kijevskog instituta. Zbilo se to pre pet godina, osam meseci i četiri dana. Odmah je uzleteo do Jarila, tri dana se zverski napijao sa Gojakom, potom netragom nestao. Dok tom istom Gojaku pre tri meseca nije naloženo da ga nađe i vrati u Kijev.

„Sada sam čovek-žbun, vojvodo“, nasmeja se Sotir. „Da, nema čak ni insekata. Jedina stoka ovde smo ti i ja.“

„Mm-da. Slušaj, video si juče da sam došao sam. Pratnju sam ostavio u Jarilu, ko ih jebe.“

„Da?“

„Ma, do crnog vraga.“ Vojvoda iskapi kriglu. „Naređeno mi je da te vratim, nije dobro. Nije dobro nikako. Zato sam i hteo da se poslednji put napijemo.“

„Panteon Stare vere?“

Gojak se zapanji. „Kako znaš?“ Odsečen od svega vezanog za ljude, zaista, kako zna?

„Lepo“, mirno reče naučnik, otirući guste brkove i dugu belu bradu od piva. „Kada se čovek pravilno hrani, he-he, zdravo živi i razgovara sa biljkama...razvije, hah, određene veštine.“

„Ti se sa mnom zajebavaš? Kao čitaš mi misli?“

„Ne baš, ali skoro.“

Gojak nije imao živaca da pita da li se odgovor odnosio na prvo ili drugo pitanje. „Beli konj Svetovida. Odjednom počeo da vene, za mesec dana se pretvorio u ragu. Javili su mi pre dva dana, crkao usred obreda. Isto tako, vuk Dažboga. Perunov orao, Velesov bik, Stribogov soko. Sve životinje koje si vaskrsao suše se, umiru.“

Sotir se više nije smeškao. „Govorio sam onim volovima iz Veća“, reče naposletku. „Sve su to nakaze, ceo panteon. Jadna stvojenja prepuna anomalija, beskorisna. Bilo je samo pitanje vremena... Eto otkud znam, ne čitam misli. I sad me zovu da ponovo podignem na noge celu tu lakrdiju, pretpostavljam?“

„Ne.“

„Ne?“, iznenadi se naučnik. „Šta, našli su nekog boljeg?“

„Našli su jeftiniji način, pas im mater.“ Konačno je smogao snage. „Sutra ćeš biti saslušan, izveden pred sud i pogubljen.“

Tišinu je prekinulo dobovanje po drvenom krovu. „Kiša“, reče Sotir, tupo zureći u kriglu. „Nemam više piva, koristilo bi mi sad. Pogubljen, kažeš?“

„Žrtvovan. Ne žele više da se izlažu troškovima, da rizikuju ponovnu sramotu. Ne znam koliko si upućen u stvari kod kuće...“

„Nisam upućen“, prekide ga profesor.

„Njihove igrarije su prilično dosadile narodu. Treba im žrtveni jarac, neko ko je celu tu gadost namerno priredio. Izdajnik vere, čija će smrt izvući stvar.“

Lupkanje po krovu pretvorilo se u glasno šuštanje. Napolju mora da počinje potop, činilo se Gojaku. Nelagodu je pojačavala strašna sparina, koja kao da je prožela svaki kubni milimetar vazduha u brvnari.

„Kad bih samo mogao nešto da učinim, stari.“

Čutali su, nepomični, čitavih deset minuta. Onda je Sotir počeo da se cereka. „Je li, koliko imamo vremena do polaska? Ne želim da zakasnim na pogubljenje.“

„Ja...ovaj, čekaj da vidim“, zbuni se vojvoda. „Pa, imamo još sedam sati po tvom bujanskom vremenu. Što?“

„Jedan silazak u podrum, a? Toliko mi moraš učiniti.“

Ono malo posade što je ostalo na nogama uspevalo je nekako da obezbedi kakvu-takvu plovidbu i održi kurs. Sa svih zvučnika u ogromnom brodu odjekivali su naizmenično krici, pevanje, prdenje, groktanje, hripanje i režanje sa komandnog mosta.

„Aaaaah! Kurvinski... Krio si od mene ovakvu blagodat...“
Gojak je stajao sa rukama na leđima, plakao i ljubio naučnika u ćelavo teme. Ovaj je ležao na komandnoj tabli i počesto naginjao bocu, do pola punu neke plave tečnosti.

„Ćuti i vozi, poneo sam pola podruma. Nego, da rezimiramo. Prvo spaljujemo zgradu Veća, onda pojedemo sve koje tamo pro-nađemo, potom obz...bz...znanjujemo preuzimanje vlasti. Jebi se, Gojače, jel' tako ili nije?“

„Gaaarrhh... „Vojvoda je sad bauljao po podu, umislivši da je slep. To ga je očigledno zabavljalo, pošto se smejaio pišteći kao čajnik u kom vri voda.

„Shvatiću to kao da“, promumla Sotir i podrignu. „Ali, čoveče, hej! Moramo biti brzi-brzi-brzi!“

„Zašto? Brzo-kuso... jebi ga, sad opet vidim...Zašto brzi?“

„Pa, zaboravio sam vrganj.“